

LBRIS

We know
books

TATIANA DE ROSNAY

Pulbere blondă

Traducere din limba franceză
SANDA SPIRIDON

LITERA
București

Ianuarie 2000

Mont-Shasta

Comitatul Siskiyou, California de Nord

Pauline lucra așezată pe un taburet în boxa lui Starling, mânzul rănit care îi dădea mari bătaii de cap, când auzi pașii fiicei sale, Lily, la intrarea în clădire. Starling deschise ochii mari și tresări, iar Pauline a trebuit să-i murmure câteva cuvinte ca să-l liniștească. De când un tractor derapase pe gheață și îl lovise, fracturându-i radiusul, Starling rămăsese șocat. Se speria la cel mai mic zgomot. Era pacientul ei cel mai sensibil, cel care îi cerea cea mai multă atenție.

– Mama! Telefonul! strigă Lily.

– Nu poate să aștepte? o întrebă Pauline, cu obrazul lipit de corpul tremurând al calului tânăr. Îi auzea inima bătând puternic prin pielea aurie.

– Nu, îi răspunse Lily.

Pauline sesiză o inflexiune de bucurie în vocea fiicei ei și se ridică intrigată în picioare ca să-i vadă chipul: strălucea. Mai verifică o dată cataplasma

și atela legate de piciorul mânzului, mângâindu-l liniștitor pe bot.

– Hai, micuțele, ești pe calea cea bună.

Se spală pe mâini la robinetul din fața boxei și se alătură fiicei sale. Ce era cu toate aceste secrete? De ce nu-i putea spune cine o căuta? Era Nick? Lily clătină din cap și schiță un gest că nu poate răspunde, țuguindu-și buzele, apoi porni după ea către biroul central, aflat la câțiva pași de grajduri.

Pauline nu cedase modei telefonului mobil, precum majoritatea confrăților ei veterinari. Lucra ca pe vremuri, recunoștea amuzată atunci când venea vorba de asta. „N-o să mă vedeți pe mine cu Nokia sau BlackBerry!“ Credea cu tărie în virtuțile telefonului fix, dotat cu un înregistrator vechi. Era normal pentru vârsta ei – în curând avea să împlinească șaiszeci de ani, la urma urmelor! Celor care o ironizau pentru preferințele ei învechite le oferea un argument imparabil: semnalul GSM era foarte prost pe culmea abruptă unde se găsea clinica ei veterinară.

Traversă cei câțiva metri până la biroul ei, unde Lily o aștepta deja, întinzându-i receptorul cu un surâs poznaș.

– Doctorița Bazelet, se prezentă Pauline.

Își dădu la o parte o șuviță sură, așteptându-se să audă vocea lui Nick.

– Vreți să spuneți celebra doctoriță Bazelet? Doctorița Bazelet cea de neînlocuit?

Vocea nu semăna deloc cu cea groasă și aspră a lui Nick.

Pauline imită surâsul fiicei sale. Vocea aceea! Toată tinerețea îi reveni în minte într-o fracțiune de secundă.

– Tu ești!

– Sigur că eu sunt, miss!

Numai Billie-Pearl o numea așa, deși aveau aceeași vârstă și nepoți amândouă. Se cunoșteau încă de pe vremea adolescenței.

Lily se făcuse nevăzută, lăsându-și mama singură în biroul mare. Afară, dincolo de fereastră, noaptea se lăsa ca o cortină, estompând zăpada care încorona vârful muntelui Shasta, un decor de care nu se plictisea niciodată: verde primăvara, auriu vara, alb iarna, vârstat cu roșu viu toamna, ca un omagiu adus vulcanului ascuns încă acolo.

Billie-Pearl trecu direct la subiect, după cum îi stătea în fire.

– Ești ocupată, miss? Ai o mulțime de cai răniți de care trebuie să te îngrijești?

– Am destul de mult de lucru, dacă vrei să știi. De ce?

– Pentru că s-ar putea să vrei să-ți prezinți nutrița simpatică la Reno, pe 30 ianuarie. În zece zile. Duminică dimineăta. Când am văzut la știri, m-am gândit imediat la tine. Nu poți să ratezi un astfel de eveniment pentru nimic în lume.

– Ce să ratez?

– Ai un coleg veterinar care te-ar putea înlocui? Fiica ta îți dă o mână de ajutor, ca de obicei?

Lui Billie-Pearl îi făcea o plăcere perversă s-o lase în ceață, dar Pauline era obișnuită și cu asta.

Își aprinse o țigară și își făcu de lucru cu niște obiecte răspândite pe birou.

– Dansa e bine? o întrebă, ca să o tachineze la rândul ei.

Era iapa preferată a lui Billie-Pearl, nepoata lui Commander, armăsarul ei adorat, dus dintre vii de multă vreme.

– Dansa e foarte bine. Ascultă-mă! Pe 30 ianuarie o să arunce în aer Mapes Palace. Dinamitează totul.

Lui Pauline parcă nu-i venea să creadă. Chiar o să-l demoleze? Billie-Pearl îi confirmă: nici urmă de îndoială. Închis din 1982, hotelul ajunsese într-o stare de deteriorare avansată. Nu mai avea nimic din splendoarea de după deschidere, din anii '40, când silueta sa înaltă făcea să palpitate tot orașul Reno, ca o uriașă inimă incandescentă. Billie-Pearl adăugă că se organizase o mobilizare cetățenească importantă în încercarea de a-l salva, dar toate eforturile fuseseră zadarnice. Pe locul clădirii urma să se construiască un parking și un patinoar. Lui Pauline tot nu-i venea să creadă; era copleșită de o melancolie pe cât de bruscă, pe atât de neașteptată.

– Duminică, pe 30 ianuarie, este Super Bowl Sunday, continuă Billie-Pearl, ceea ce înseamnă că drumurile vor fi teribil de aglomerate. Vino cu o zi înainte. Ajungi seara, te instalezi liniștită, îți prezint ultimii mânji, iar a doua zi dimineață mergem împreună. Te întorci acasă luni.

Pauline acceptă, chiar dacă știa că avea să-i fie greu să găsească un înlocuitor. N-ar fi lipsit decât

câteva zile, la final de săptămână, și putea avea încredere în Lily să se ocupe de clinică. Fiica ei nu era medic veterinar, dar îi gestiona facturile și relația cu clienții. Avea doi copii cu soțul ei, Howard, un fiu de zece ani și o fată de opt ani. Locuiau foarte aproape, ceea ce le permitea să se vadă frecvent.

Puțin mai târziu, când Lily se pregătea să plece acasă, Pauline o informă că intenționa să lipsească la finalul săptămânii care se încheia duminică, 30 ianuarie. Lily se strâmbă și îi aminti că avea operații programate pentru luni dimineață, deci pacienți care urmau să fie internați duminică seara. Pauline îi promise că o să se întoarcă luni cât mai devreme și că o încerce să-l lase în locul ei pe doctorul și vecinul lor, Merrill. Voia să-l sune încă din seara aceea. Lily bombăni: programase o ieșire cu soțul și copiii. Nu-i convenea să schimbe totul în ultima clipă.

– Billie-Pearl te-a invitat la petrecerea secolului, să vă uitați la diapozitivele alea vechi cu mustangi în timp ce ascultați Carole King?

Emoția imprimată pe chipul mamei o făcu să se oprească și să-i pună o mână împăciuitoare pe umăr.

Pauline lăsă capul în jos. Își adună curajul o clipă.

– O să dărâme Mapes. Aș vrea să fiu de față. Asta-i tot.

Lily nu mai avea nevoie s-o întrebe de ce ținea neapărat să se ducă la Reno. O strânse la piept și îi șopti cu toată tandrețea de care era capabilă că o înțelege.

*

Sâmbătă, 29 ianuarie, Pauline scoase Dodge-ul Dakota cu spatele din garaj, grijulie să nu-și zgărie Fordul Thunderbird bleu care dormea alături, strecură în fantă CD-ul ei preferat, un album de Françoise Hardy, și porni la drum. Ca să ajungă la ranchul lui Billie-Pearl, în apropiere de Cold Springs, avea nevoie de vreo trei ore, poate mai mult, în funcție de trafic. Prietena ei o aștepta pe înserat. Pauline nu mai fusese la Reno de ceva vreme. Nici nu-și mai amintea când venise ultima oară, fără îndoială ca să-și vadă fratele mai mic, care nu mai locuia în vechea casă a familiei Hammond de pe Washington Street, demolată de mai mulți ani. Jim, care se descurcase destul de bine în afaceri imobiliare, locuia acum în cartierul scump Old Southwest.

De fiecare dată când ajungea la Reno era inundată de o maree de regrete și nostalgii, centrate în jurul mamei sale. Raporturile ei cu tatăl lui Lily rămâneau ambigue chiar și după patruzeci de ani, vârsta actuală a fiicei lor. Știa că Kendall Spencer rămăsese la Reno. Până și pronunțarea numelui bărbatului o tulbura cumva inefabil. Timp de cincisprezece ani se mulțumise să trimită de Crăciun un cec și o felicitare semnată cu o mâzgălitură indescifrabilă. Nici el nu o mai văzuse pe Lily, care trecuse la altele de multă vreme.

Deși cunoștea drumul pe dinafară, Pauline conducea cu prudență pe drumul sinuos care cobora muntele Shasta. De jos urma s-o ia pe California 89,

apoi pe Feather Lake Highway, până la șoseaua regională 395. Din fericire, căderile de zăpadă din săptămâna precedentă nu afectaseră circulația. Pe drum, își aminti avertismentul primit de la Nick de dimineață, la micul-dejun: trebuia să se ferească de impactul emoțiilor violente, care riscau s-o invadeze la prăbușirea hotelului sub ochii ei. Trecerea timpului nu putuse estompa ceea ce trăise între zidurile clădirii. Unele lucruri bune, altele nu foarte plăcute, toate acele întâmplări pe care i le dezvăluise puțin câte puțin, tot ceea ce ținuse ascuns atâția ani. Nick intrase recent în viața ei, dar avea tot atât de multă încredere în el ca în prietenii apropiați, dacă nu chiar mai multă. Își deschisese complet sufletul în fața lui.

Peste două ore, când intră, în sfârșit, pe Feather Lake Highway, traficul se intensifică, obligând-o să reducă viteza. Condușul nu o deranja; dimpotrivă, îi făcea plăcere. Înainte de a-și deschide clinica veterinară petrecuse nenumărate ore la volan, vizitându-și pacienții în cele mai îndepărtate colțuri ale regiunii. Își aprinse o țigară, dădu drumul la radio și se concentră la drum.

Nu mai pusese piciorul în hotelul Mapes din toamna anului 1960, pentru că, din momentul acela, totul se schimbase. Plecase fără să se uite în urmă. Își amintea cum întinsese mâna ca să ia scrisoarea, cum își ținuse respirația când recunoscuse scrisul aplecat și neregulat de pe plic. Și tipul acela de la recepție (oare cum îl chema? Lincoln?) care o informase cu o notă admirativă în glas: „A lăsat

asta pentru tine“. Rânjetul lui. Da, pentru tine, Pauline, femeia de serviciu. Servitoarea. Fata cu mopul și găleata. Fata care curăță veceurile de la parter. Fata aia.

Fiecare kilometru înghițit o apropia ineluctabil de Reno, de trecutul acela pe care nu putuse nici să-l uite, nici să-l șteargă, trecutul care o modelase pe femeia în care se transformase, după cum îi atrăsese atenția Nick. Avea dreptate. Se imagina adesea galopând pe mustanți împreună cu Billie-Pearl, ca în tinerețea lor, pe malurile lacului Pyramid, pline de praf și de sudoare, cu gura uscată, cu pielea arsă de soare și cu membrele dureroase de la cursa nebună. Mai târziu, vocea dezaprobatore a mamei: de unde venea? De ce putea în halul ăsta? Iar călărise? Cu fata aia care locuia la Wadsworth? Din nou? Își pierduse mințile? Mama ei se luptase să ajungă la Reno ca să facă din ea o fată cuminte, înzestrată cu o educație ireproșabilă. Uitase oare de unde veneau? Uitase unde se născuse? În orașul luminilor, la Paris, în Franța! Dacă ajunseseră în fundul pământului nu însemna că-și putea arunca la gunoi bunele maniere, ca să se transforme într-o „țărănoaică“ americană.

Pe șoseaua regională 395, la o oră de ranchul lui Billie-Pearl, Pauline se opri într-o parcare aglomerată de lângă Honey Lake, ca să bea o cafea și să ia o gustare. Vremea era închisă, sufla un vânt rece. Așezată în zona fumătorilor, indiferentă la tămbălăul din jur, Pauline își examina mâinile strânse în jurul ceștii, înroșite de frig și de muncă. Semănu

cu orice, dar nu cu mâinile unei doamne. Mama ei i-o reproșase adesea. Mâini pe care nu le protejase nici de soarele nemilos, nici de munca grea la cai; mâini de femeie cu vene vizibile, cu pielea plină de pete și unghii scurte, nevopsite. Purta totuși un inel de argint pe inelarul stâng – nici o legătură cu căsătoria, era un cadou recent de la Nick, pe care nu mai voia să-l scoată. Pe de altă parte, avea degete frumoase, fine.

Așezată acolo, cu cafeaua în față, se simțea fizic încă în California, statul în care locuia de vreo patruzeci de ani, unde își făcuse studiile, unde își crescuse fiica și își deschisese clinica. Era conștientă însă că după ce revenea la volan urma să treacă imediat frontiera în Nevada.

Să revadă hotelul Mapes. Să-l revadă pentru ultima oară și să-l privească prăbușindu-se. Când ajunsesese la Reno, în 1946, la vârsta de șapte ani, imobilul era încă în construcție, la colțul dintre Virginia Street și Truckee River. Îl văzuse crescând cărămidă cu cărămidă, până la apoteoza ceremoniei de deschidere, cu mare pompă, din decembrie 1947: primul zgârie-nori din Vestul american de după război. Pauline, micuța franțuzoaică uluită, nu asistase niciodată în viața ei la ceva atât de grandios. Palatul din Reno ocupa prima pagină a tuturor gazetelor locale, care nu mai pridideau să-i laude arhitectura Art Déco, culoarea vermillon, cele douăsprezece etaje, trei sute de camere și patruzeci de apartamente, instalația de climatizare, cele două restaurante, barurile, cazinoul, frizeria, salonul de înfrumusețare, dar mai ales faimosul

Sky Room, salonul panoramic de la ultimul etaj, ale cărui ferestre enorme ofereau o perspectivă care îți tăia respirația către masivul muntos Sierra Nevada. Acolo aveau loc petreceri de neuitat, cu concerte, spectacole și dineuri dansante.

Pauline își amintea încă, după atâția ani, mirosul care plutea în recepția spațioasă a hotelului, amestecul unic de tutun, mochetă și deodorant de interior „Dulceața trandafirilor deșertului“, pe care tiranica Mildred o obliga să-l răspândească dimineța, la prânz și seara. Își amintea și mirosul mai puțin plăcut care persista, în ciuda tuturor eforturilor, în toaleta de la parter, unde lucra ea. Efluvii grele de canalizare și de clor, peste putoarea lăsată de clienții grăbiți, dintre care unii nici nu o băgau în seamă, dar alții o salutau, îi mulțumeau sau îi dădeau chiar un bănuț.

Șefa ei, Mildred Jones, conducea grupul celor circa douăzeci de femei de serviciu angajate la hotelul Mapes. Toate se temeau de ea, și timp de trei ani Pauline se dusese la muncă cu un nod de frică în stomac. Avea să asiste și ea la spectacolul demolării? se întrebă, aprinzându-și cea de-a patra țigară a zilei. Oare ce vârstă avea acum? Mildred avea vreo patruzeci de ani în 1960, deci în 2000 ar trebui să fi ajuns la optzeci. Era posibil să vină, la urma urmelor. Și Kendall? Și el, la cei șaptezeci de ani pe care-i avea acum, cu tot tribul lui în suită: soția sa, o femeie rece, care încă s-ar uita la ea chiorâș după atâția ani, copiii și nepoții lor, familia Spencer, atât de realizați în viață și de siguri pe ei.

A doua zi de dimineță, pe malul râului Truckee, urma să-și întâlnească, fără doar și poate, fantomele trecutului în mulțimea venită să asiste la distrugerea hotelului Mapes. Se întrebă de ce ar fi făcut efortul deplasării. Ca să-și amintească, să se bucure, ca să întoarcă definitiv o pagină din viața lor? Sau, la fel ca ea, în semn de ultim omagiu?

Pe când se apropia de Cold Springs văzu panourile care indicau direcția spre Wild Pearl Ranch & Mustang Rescue și, ca întotdeauna, inima i se umplu de mândrie pentru ce reușise să realizeze vechea ei prietenă. Urmă drumeagului abrupt care se îndepărta de oraș și urca printre câmpuri presărate cu omăt proaspăt. Traversă șanțul săpat într-o stâncă masivă, printre două coline plantate cu pini, și în sfârșit ieși într-o poiană verde. Era aproape cinci după-amiaza, iar soarele palid de iarnă, care se pregătea să apună, colora totul într-o nuanță de roz. Pauline se opri o clipă în fața porții deschise. Tot ce i se înfățișa privirii îi aparținea lui Billie-Pearl: la dreapta, grajdurile și arena de echitație, lipite de cotul format de o colină, iar în depărtare, ranchul masiv, care domina valea la capătul căreia se găsea lacul White. Aerul pe care îl respira i se părea pur și înghețat, în orice caz, era mai rece decât la ea acasă.

Pe măsură ce se apropia, distingea în penumbra tot mai densă siluetele cailor, care se jucau cu zăpada în țarcul lor. Unul dintre ei se tăvălea chiar prin iarba acoperită de nea. Îi iubea nețărmurit pe mustangii aceștia, pe care Billie-Pearl îi proteja cu

atâta patimă, mai ales că unii erau descendenții animalelor pe care le cunoscuseră în adolescență. Identifică pielea întunecată și satinată a iepei Dansa, nepoata lui Commander, armăsarul negru care-i marcase atât de puternic tinerețea. Pauline nu primea prea des mustangii ca să-i îngrijească la clinică, deoarece „clientela“ ei era dominată de rasa American Quarter Horse, animale crescute pentru curse, demonstrații hipice și munca în agricultură.

Pe coșul masiv al șemineului ranchului ieșea un fum gros. Pauline știa că prietena ei o aștepta în locul acela cald și confortabil unde îi făcea mare plăcere să se afle. Își continuă drumul salutându-i cu mâna pe doi dintre membrii bandei lui Billie-Pearl care aduceau caii acasă pentru noapte. Nu-i cunoștea pe toți, pentru că nu venea destul de des la ranch, dar știa că stăpâna locului era capabilă să adune în jurul ei, de la an la an, tot mai mulți tineri entuziaști, care formau echipe sudate, mânâți de o singură ambiție: protecția mustangilor.

Pauline parcă lângă celelalte autovehicule, își luă geanta de voiaj, urcă cele câteva trepte și intră fără să mai bată. Ușa nu era niciodată încuiată cu cheia. În vestibul trona portretul Velmei Johnston, supranumită „Wild Horse Annie“, o celebră militantă originară din Nevada, călare pe calul ei, Hobo. Billie-Pearl colaborase cu ea în anii '50 pentru apărarea cailor sălbatici, până la decesul femeii, în 1977.

În salonul principal domnea o anumită dezordine, ceea ce nu o surprinse și nici n-o deranjă.

Prietena ei nu era deloc genul de zână a casei, dar se pricepea să îmblânzească mustangii ca nimeni altcineva. Pe o masă joasă, în fața șemineului din piatră, se vedeau un puzzle neterminat și niște albume de colorat, iar pe canapele stăteau aruncate păpuși Barbie cu părul în dezordine și mașinuțe de jucărie. Erau urmele numeroșilor nepoți ai lui Billie-Pearl, care își vizitau adesea bunica.

– Iat-o pe micuța mea miss! Cum a fost drumul? o întâmpină gazda ieșind din bucătărie.

Un miros apetisant de supă de legume și pui la rotisor cu mirodenii îi gădilă nările. Cu siguranță, rețetele uneia dintre nurorile lui Billie-Pearl, își spuse.

Pauline avea un metru și șaptezeci și șase de centimetri, cu vreo cincisprezece mai mulți decât prietena ei din copilărie. Prin urmare, o amuza întotdeauna s-o audă numind-o „micuța“. Cu părul ei buclat și obrajii rotunjori, pătați cu pistrui, Billie-Pearl arăta mai tânără decât era. Era îmbrăcată ca de obicei, cu blugi, cizme înalte și un pulover de lână – uniforma ei de iarnă. Pauline n-o mai văzuse purtând o rochie sau o fustă din anii '60 ai secolului trecut.

Fiul mai mare al lui Billie-Pearl își făcu apariția, cu un nou-născut în brațe. Pauline nu apucase încă să facă cunoștință cu cel mai recent membru al numerosului trib al prietenei sale. Urmă prânzul vesel în familie: paisprezece persoane înghesuite în jurul mesei lungi, împreună cu câțiva lucrători